

‘Dat is goed.’

Lotte drukt op wat knopjes en samen spelen ze de rest van de middag Mario Kart. Als Marie er eindelijk wat beter in begint te worden en zichzelf niet steeds het water in rijdt, roept de moeder van Lotte dat hun pizza er is. De nieuwe hartsvriendinnen nemen allebei een pizza BBQ. Marie heeft deze nog nooit gegeten, maar volgens Lotte smaakt ie heerlijk.

Ze mogen, voor deze ene keer, op de bank zitten als ze de pizza opeten. Wanneer Ans er ook bij komt zitten, begint ze weer met vragen stellen.

‘Marie, ben je nog op vakantie geweest, deze zomer?’

‘Nee. Mijn moeder zei dat we daar nu niet veel geld voor hebben. Door de verhuizing.’

Ans knikt begrijpelijk. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Zijn jullie op vakantie geweest?’ vraagt Marie, vooral aan Lotte.

‘We gaan ieder jaar naar een camping in Frankrijk.’

‘Heb jij weleens gekampeerd, Marie?’

‘Nee. Mijn zus houdt daar niet zo van.’

‘Heb jij een zus?’ vraagt Lotte, terwijl ze net haar laatste stukje van de pizza naar binnen schuift.

‘Niet praten met een volle mond,’ zegt Ans.

‘Ja. Ze heet Sophie en ze is al vijftien. Heb jij nog broers of zussen?’

‘Ja. Ik heb een halfbroer. Maar hij is al heel oud. Die woont al op zichzelf.’

‘Wat hebben jullie allemaal gedaan vandaag?’ vraagt Ans.

‘We hebben eerst wat gespeeld in de gouden speeltuin. Marie heeft me geleerd hoe ik heel hoog kan schommelen.’

Toen zijn we naar de houten speeltuin gegaan en toen heb ik gewonnen. En net hebben we gekart op de Wii. Wil je daar weer verder mee gaan?' vraagt Lotte als Marie net de laatste punt van haar pizza op heeft gegeten.

'Zullen we anders een ander spelletje doen? Ik ben wel een beetje uit geracet.'

Lotte knikt. 'Dat snap ik wel. Zullen we anders Just Dance spelen?'

'Ja, hoor, dat klinkt leuk. Wat moeten we dan ook alweer doen?'

'Eigenlijk is het heel makkelijk, je moet gewoon dansen.' Lotte maakt de Wii weer klaar voor gebruik. Samen gaan ze op de grond voor de televisie staan. Wanneer het eerste liedje begint, staan ze er klaar voor. In hun rechterhand houden ze de afstandsbediening vast.

Voor een hele lange tijd, of in ieder geval zo lijkt het, zijn ze aan het dansen. Marie moet er even inkomen maar als ze eenmaal de smaak te pakken heeft, is ze niet meer te stoppen.

Het moet al een tijdje later zijn als ze even een korte pauze nemen. Lotte gaat naar de keuken om wat chocolade voor hen te halen. Marie ploft uitgeput neer op de bank. Als Lotte weer terugkomt eten ze in stilte hun chocolade op, terwijl ze wat bijkomen. Als Marie dan weer wil opstaan om verder te dansen, wordt ze ineens overspoeld door een gevoel van misselijkheid. Het begint in haar buik, maar gaat dan door tot haar keel. Marie denkt dat ze nog steeds te uitgeput is. 'Oef. Ik moet nog eventjes blijven liggen, geloof ik.'

'We nemen anders nog wel even pauze.'

Maar ook na deze kleine extra pauze, als Marie weer wil

opstaan, wordt ze overspoeld door dezelfde misselijkheid. Dit keer lijkt het alleen nog maar erger te worden.

‘Wat zie je bleek. Gaat het wel?’ vraagt Lotte aan Marie, die ziet dat ze helemaal wit is geworden.

‘Ja, ik denk h...’ Dan houdt Marie haar mond. Ze slaat haar armen om haar buik en de tranen springen in haar ogen. Niet weer, denkt Marie verschrikt, niet weer dit. Lotte, die het niet vertrouwt, loopt naar de gang en roept naar haar moeder dat ze even moet komen. Haar moeder, die eerst nog niets door heeft, komt rustig de trap afgelopen.

‘Wat is er, lieverd? Weet je niet waar de chocolade ligt?’ Dan ziet ze de angst op haar dochters gezicht. ‘Wat is er gebeurd? Gaat het niet goed?’

Lotte gebaart naar Marie. ‘Ze is erg misselijk.’

Ans loopt naar Marie toe. ‘Gaat het wel, Marie?’

Marie schudt langzaam haar hoofd, maar die beweging alleen al maakt haar nog veel misselijker. Snel slaat ze weer een hand voor haar mond.

‘Wat zie je bleek. Zal ik je naar je huis brengen?’

Marie kan niet meer knikken of schudden. Ze zit gewoon op de bank terwijl de tranen over haar wangen glijden.

‘Kan je wel lopen?’ Ans pakt de hand van Marie en trekt haar overeind. ‘Lotte, wil jij haar jas en schoenen even pakken? Ik help haar naar huis.’

Lotte komt de kamer weer ingelopen met de jas en schoenen van Marie. Deze geeft ze aan haar moeder.

‘Gelukkig zijn jullie buurmeisjes.’ Samen lopen Ans en Marie naar het huis van Marie. Daar belt Ans aan en nadat ze even gewacht hebben doet Sarah, de moeder van Marie, de deur open.